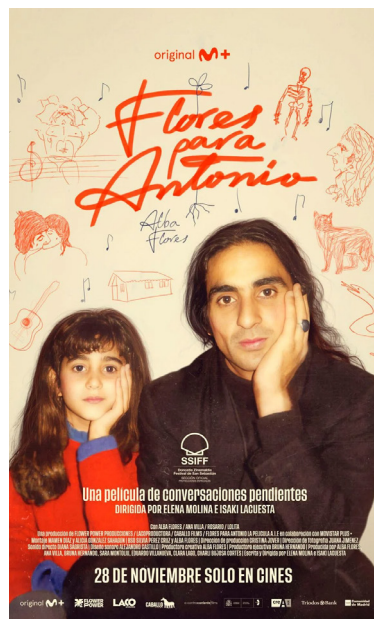

La història mai explicada d'Antonio Flores

Qualsevol espectador o espectadora que hagi assistit a algun concert de la Rosario és conscient que, entre cançó i cançó, hi haurà un moment en què parlarà del seu germà Antonio. Serà el moment estrella del concert en què es posarà a cantar *No dudaría*, un tema compost i enregistrarat pel seu germà l'any 1980 que ha acabat convertint-se en el gran èxit de la mateixa Rosario. Trenta anys després que el passat mes de maig es commemorés la mort del músic, esdevinguda catorze dies després de la mort de la seva mare, Lola Flores, Elena Molina i Isaki Lacuesta, ens proposen descobrir qui va ser Antonio Flores i què va portar-lo a la mort. Tal com constata el seu títol, *Flores para Antonio* és una pel·lícula homenatge a aquell músic que va créixer emparat en una família de famosos i que va acabar donant forma i carisma al despreniment artístic de la seva germana Rosario. La pel·lícula no qüestiona el mite, l'amplifica a partir d'una mena de recerca al voltant de dibuixos, fotografies, cintes musicals, gravacions sonores. Hi ha la necessitat de treure a la llum una mica més de la persona que s'amaga darrere del mite, però sense alterar-lo en cap moment. Elena Molina i Isaki Lacuesta juguen amb un collage d'elements múltiples, duen a terme un muntatge complex, però en cap moment arriben a plantejar les contradiccions d'aquella família que, en paraules de la cantant Sílvia Pérez Cruz, va acabar entestant-se a posar banda sonora a la vida espanyola.

Flores para Antonio no pot ser una pel·lícula feta des de la distància, ja que està feta des de dins, i la construcció del punt de vista n'és l'aspecte més contradictori, però, potser, també el millor encert. La contradicció neix del fet que santifica una família que durant molts anys no ha deixat de ser santificada en totes les revistes del cor. Com si en la història d'aquest clan, alimentat pels excessos folklòrics de la verborrea de Lola Flores, s'hi trobés l'essència d'un cert show business ibèric. L'encert ve determinat pel subtítol, que la defineix com "una pel·lícula de converses pendents". Com Carla Simón a *Romería*, Alba Flores, la filla de l'Antonio, també vol saber qui va ser el seu pare, mort a causa de l'heroïna, i també vol descobrir algunes coses que mai no s'havien plantejat dins la família. La mirada que adopta la pel·lícula és la mirada d'Alba Flores, i en aquesta mirada hi ha

Flores para Antonio

País: Espanya, 2025

Direcció i guió: Elena Molina, Isaki Lacuesta

Intèrprets: Alba Flores, Lolita, Rosario Flores

Gènere: Documental

Durada: 98 min

Idioma: Castellà

No recomenada per menors de 12 anys

alguna cosa que sobrepassa el pes de la família i que té a veure amb les preguntes que actualment es formula una generació sobre qui van ser els seus pares.

Alba Flores reuneix les seves ties, Lolita i Rosario, aconsegueix que la seva mare, Ana Villa, trenqui el silenci o que els amics del seu pare expliquin algunes coses. L'Antonio Flores apareix com un músic enamorat del rock. Sílvia Pérez Cruz o Joaquín Sabina glossen la figura de l'interpret. Els seus companys de banda o de la infantesa informen sobre la inestabilitat del germà i, gairebé de passada, es diu que als anys vuitanta, una de cada cinc-centes persones era addicta a l'heroïna i que per a l'Antonio va ser una manera de calmar l'angoixa. La pel·lícula no fa una exploració generacional ni una investigació sobre allò que hi havia darrere la música d'aquells anys, sinó que es queda a partir d'un joc de secrets de família, diu alguna cosa sobre l'aire dels temps passats. Al final tot desemboca en dues imatges de concerts. La primera és de l'última actuació de l'Antonio a Pamplona, pocs dies després d'haver-se trencat la mà de la ràbia en constatar la mort de la seva mare. L'última és d'un concert homenatge a l'Antonio, en què Alba Flores decideix cantar *No dudaría* juntament amb la seva tia Rosario, davant d'un públic en què són presents totes les persones que han donat vida al documental. La família és sempre al centre.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona